

spekulative Indgreb, der før eller senere kan fremkalde Tilbageslag, saaledes at megen Forsigtighed maa anvendes i Bedømmelsen af en Valuta, der er underkastet Stigning som Følge af saadanne Forhold udefra.

Det har derfor bestandig været vor Opfattelse — og den har vi jo glædeligvis delt med Valutaudvalget og med Nationalbankens Ledelse —, at det, der kunde være Tale om at gøre, og som ogsaa var rimeligt, var at bygge videre paa Loven af 1924. Det er altsaa ogsaa det, der sker ved det Forslag, som jeg her tillader mig at fremsætte. Man bygger videre paa Loven af 1924, saaledes at man foretager den Forhøjelse af Minimalkursen, som Valutaudvalget allerede i Juli sagde maatte være det, som vi blandt andet skulde komme til. De nye Minimalkurser, som foreslaas, er betinget af lignende Foranstaltninger, som var omhandlet i den gamle Lov, nemlig Statens Medvirkning ved Tilvejebringelse af saadanne Kreditmidler, som det i visse Situationer kan blive nødvendigt at sætte ind for at opfylde, hvad Loven paabyder. Og i den Henseende var en Lovændring formentlig ogsaa paa krævet, idet den gamle Lovs Affattelse var en saadan, at der maaske kunde rejses Tvivl om, hvorvidt de Kreditter, der stod til Raadighed, fortsat kunde anvendes, efter at den Udvikling, som jeg her har omtalt, er foregaaet. Det Lovforslag, jeg fremsætter, gaar derfor ud paa at gøre det klart, at den Kredit paa indtil 40 Millioner amerikanske Dollars, der er stillet til Raadighed for Nationalbanken med Statens Garanti, og med det Samtykke, som ogsaa var forudsat i den gamle Lov, fra Finansministeren og Rigsdagens Valutaudvalg, fortsat stilles til Raadighed ogsaa under den nye Lovs Virkning som Valutareserve for Nationalbanken.

Endvidere vil man vide, at der i Sammenhæng med den Valutareserve, som altsaa indstiftedes ved Loven af 1924, har bestaaet en anden Valutareserve, nemlig den saakaldte Kursegaliseringsfond, der oprettedes ved Lov af 16. November 1923, altsaa inden vi endnu begyndte at lovgive om Valutaforanstaltninger paa den Maade, som vi nu er inde paa. Denne Egaliseringsfond har siden den Gang været til Raadighed for Nationalbanken under en særlig Bestyrelse, og Loven derom er nær ved sin Udløbstid, og hvis der intet andet skete, vilde altsaa Opgørelse og Tilbagebetaling, saaledes som Loven byder det, nu finde Sted. Man har

imidlertid ment det ønskeligt foruden den nævnte Dollarkredit fremdeles at have i hvert Fald en Del af de Midler, der stod til Raadighed gennem Kursegaliseringsfonden, til Anvendelse under de videre Bestræbelser paa at sikre den danske Krone. Det er derfor foreslaaet, at den saakaldte Kursegaliseringsfond afvikles regnskabsmæssigt i Overensstemmelse med de i Loven derom fastsatte Regler, at der dernæst efter denne regnskabsmæssige Opgørelse sker Tilbagebetaling af det Beløb, som Fonden raader over i amerikanske Dollars — det er 10 Millioner —, medens Fonden i øvrigt fornyes af Nationalbanken ved Optagelse af en Kredit paa indtil 3 Millioner Pund Sterling, og at Finansministeren bemyndiges til paa Statens Vegne at medvirke ved denne Kredits Etablering og til at yde Statsgaranti for denne, som derefter underkastes de samme Regler, som i Valutaloven indeholdes med Hensyn til den tidligere omtalte Dollarkredit paa indtil 40 Millioner Dollars.

Dette er altsaa de Sikringsforanstaltninger, der formenes nødvendige, for at Nationalbanken fortsat skal kunne arbejde paa at bringe Landets Valutaforhold i Orden. Der fastsættes saa i Loven nye Minimumskurser, saaledes som jeg har sagt, at det maatte være naturligt; det bestemmes, at der skal opretholdes en Kurs for amerikanske Dollars paa Københavns Børs i den Tid, Loven fremdeles gælder, altsaa til Udgangen af December 1926, som ikke maa overstige 4,20 — det svarer til 88 $\frac{3}{4}$ Ø. —, men der er ligesom i den nugældende Lov en Bestemmelse, der muliggør Lempelser, hvis særlige Forhold maatte nødvendiggøre det, saaledes at naar det tiltrædes af Finansministeren og det flere Gange omtalte Rigsdagens Valutaudvalg, skulde Kursen for amerikanske Dollars i det nævnte Tidsrum kunne sættes op til 4,35, altsaa en Nedsættelse af Kronens Værdi til 85 $\frac{3}{4}$ Ø. Dette sidste er altsaa en Undtagelsesbestemmelse, som kun under ganske særlige Forhold og med den nævnte Tilslutning kan træde i Kraft.

Da der ved den nye Ordning er paaført Staten større Risiko end efter den gamle Lov, er det efter det nye Forslag endvidere Hensigten, at Nationalbanken i Stedet for, som det er Tilfældet ved den nugældende Valutalov, at stille to Aars Overskud til Raadighed til Dækning af de Omkostninger, der kan blive Tale om ved Loven, skulde stille 4 Aars Overskud til Raadighed, altsaa for Aarene fra 1924—25 til og med Aaret 1927—28.